

Új üdülő

Új üdülővel gazdagodott a Balaton déli partja: a Kohó- és Gépipari Minisztérium Balatonlellén nyolcmillió forintos költséggel két- és háromágas szobák-ból álló üdülőt épített. Az új üdülőt dr. Kocsis János miniszterhelyettes avatta fel. Negyvenkét szobájába nemcsak a minisztérium dolgozói pihenhetnek, hanem a kohó- és gépipar nagyvállalatának dolgozói is.

A Hősök útján

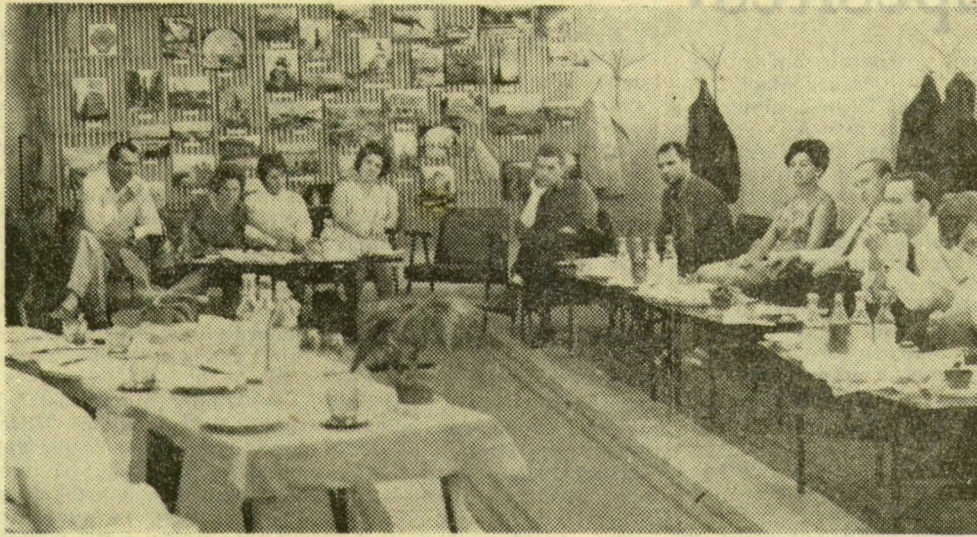
Szerdán megkezdődött a KISZ-fiatalok tanácsköztársasági jubileumj emléktúrája. Az ország minden megyéjéből 25—25, a fővárosból pedig 75 fiatal indult útnak, hogy Salgótarjánban, Kaposváron, Tatabányán, Szolnokon és Miskolcon kijelölt végcéljuk felé haladva fölkeressék azokat a helyeket, amelyekhez az első magyar proletár állam 133 napjának egy-egy emlékeztető eseménye fűződik. A csoportok mindegyike augusztus 18-ig járja be a kiszabott távot, s ezidő alatt átlagosan 100 kilométernyi utat tesznek meg.

Az induláskor mindenütt ünnepélyesen búcsúztatták őket, s a közbeeső falvakban, városokban is meleg fogadtatásban részesülnek a túra résztvevői. Az érintett helységek KISZ-esei területük határáig együtt menelnek velük. A Szabolcs-Szatmár megyei fiatalok túrája Nyíregyházáról, Szamuely Tibor szülőháza elől indult, s a végállomás Miskolc lesz, ahol Borsod és Hajdú-Bihar megyei fiatalokkal találkozhatnak majd. A pécsi, baranyai fiatalok első állomása a cseretetői dombtető volt. Ott megkoszorúzták az 1937-es csendőrsortúzbányászhalottainak emlékművét. A túra a továbbiakban „vörösbányászok” titkos útján, azon a vonalon halad, amelyeken az akkoriban anant megszállás alatt levő területek a pécsi bányászok átszöktek a Tanácsköztársaság területére, s beálltak katonának a 44-es vörösdandárba. Táborot vernek a pécsi, baranyai fiatalok Göd-rekeresztúron is, ahol 1919-ben az első baranyai termelőszövetkezet megalakult, a nádassági erdőben pedig felkeresik és megkoszorúzzák Latinka Sándor emlékművét. A Vas megyei túrázók a kivégzett pápai direktorium tagjainak emlékművére helyezik el a megemlékezés virágait. A Komárom megyei Dorogon találkoznak azokkal a veteránokkal, akik 50 éve ugyanezt az utat tették meg a Tanácsköztársaság védelmében. A Nógrád megyei túrázók felkeresik a környéken lezajlott partizánharok színhelyét és a kercseglaposi illegális kommunista találkozóhelyet. A túra végcéljáról ünnepélyesen fogadják a fiatalokat.

Barackpálinka 500 vagon gyümölcsből

A Magyar Légiipari Vállalat vidéki telepein befejeződött a sárgabarack átvétele. A tárolótartályokban kádakban érik a cefre, amelyből a jövő héten, elsőnek Tiszakécskén, megkezdődik a világhírű magyar barackpálinka főzése. A légiipar 437 vagon barack szállítására kötött szerződést. Mivel a nagymennyiségű, s főleg aprószemű termék értékesítése általában gondot okozott, tömegével ajánlották fel a többi let a likőripárnak is. A vállalat a tervezettnél többet nyolcvan vagonnal töltött vásárolt fel, összesen mintegy tizenháromezer székelyes, s így nemcsak tartalmában, hanem külsejében is exportképes lett a „fűtölös”. A Monimpex máris rendelt belőle kétszáz ezer palackkal. (MTI)

Megalakult a konzervipari brigádvezetők fóruma

Somogyi Károlyné felvétele

Tanácskozik a konzervipari brigádvezetők fóruma

Tegnap a Szegedi Konzervgyár klubtermében találkoztak a magyar konzervipari szocialista brigádvezetők, hogy megalakítsák a szocialista brigádvezetők fórumát. Az ország valamennyi konzervüzeméből, a nagykovácsi, kecskeméti, paksi, nagyatádi, szigetvári, budapesti, békéscsabai, debreceni konzervgyárakból összesen 22 brigádvezető, szakszervezeti tisztségviselő jelent meg a tanácskozáson. Ott volt Grumann Miksa, a Konzervipari TRÖSZT párttitkára, valamint Balogh Károlyné, a Konzervipari Szakszervezeti Tanács titkára is.

Póc Nagy Jánosné, a Szegedi Konzervgyár szakszervezeti bizottsági titkárának megnyitójából is kiderült, a szocialista brigádvezetők találkozását azért hívták egybe, hogy a IV. országos szocialista brigádvezetők tanácskozáson elhangzott egyik fontos javaslatról döntenek, illetve a javaslat alapján életre hívjanak egy új brigádmozgalmat segítő szervezet. Mint ismeretes, a IV. konzervipari brigádtanácskozáson Szalai Antal, a szegedi gyár egyik brigádvezetője felszólalásában javasolta, hogy az üzemi brigádvezetők és a gazdasági vezetők lépjenek szorosabb együttműködésre, tartsanak állandó, rendszeres konzultációt. A szocialista brigádmozgalmat továbbfejlesztése érdekében a szocialista kollektívák vezetői legyenek méltó partnerei a gazdaságvezetőknek.

A tegnapi tanácskozás elfogadta a javaslatot, s életre hívta a konzervipari szocialista brigádvezetők országos fórumát, amely ezután az iparág szakszervezeti tanács mellett működik majd. Irányítására háromtagú intézőbizottságot választottak, melynek tagja: Kavela Jánosné szocialista brigádvezető, (Szegedi Konzervgyár) Pintér Ferencné brigádvezető (Hatvani Konzervgyár), és Antal Istvánné (Nagykovácsi Konzervgyár). Az alakuló tanácskozáson a fórum elhatározta, hogy mindig abba a konzervgyárba teszi a székhelyét, ahol a brigádmozgalmat valamilyen gonddal küzd, ahonnan a dolgozók kérelemmel fordulnak a fórumhoz.

Ötmillió a nyárra

Sok volt az eső, kevés napfény, s ezt megérezte a Szegedi Fürdő- és Hőforrás Vállalat pénztára is. Bárdos Miklós igazgató viszont bizakodik az augusztus után a szeptemberben, amely pótnyár is lehet még. Lényegében a fürdővállalat ez év első fél évét nem zárta veszteségesen, noha a tavalyihoz képest félmillióval csökkent az állami támogatása. Ennek ellensúlyozására olyan munkákat vállaltak el, amelyek azelőtt nem tartoztak a fürdővállalat profiljába. Nyolc vendégszobát víkendházat építettek másfél millió forint költséggel az olajipari dolgozóknak. Hasonlót épít-

tettek az erdőgazdaságnak, a városgazdálkodási vállalatnak. Ugyanakkor a vállalat által nyújtott szolgáltatások ára maradt a régi, azon nem emelkedett semmit.

Ebben az évben mintegy 5 millió forintot költött a fürdővállalat a nyárra, azaz a partfürdő korszerűsítésére, a Szőke Tisza üdülőhajóra, az üdülőház karbantartására. Két új kishajó megvásárlásával — az Odesszával és a Kérészzel — a tavalyihoz képest sokat javult az átkeleti lehetőség Szegedről Új-szegedre. A két hajóért két és fél millió forintot fizettek, a partfürdő új kabin-soraira 800 ezret, portmentes útszakaszt építettek százezerből, fűtésre, parkosításra fordítottak 200 ezret. Még az idén tovább építik — közel egymillió forintból — a partfürdőt a kabinsort, amely 760 újabb vendég befogadásához lesz alkalmas. A fürdővállalat minden lehetőséget megragad, hogy a beruházásokat és a felújításokat lehetőleg maga építse meg. Régi ígérete, adóssága a vállalatnak, hogy a Béke I. üsző- és csónakházhoz is megcsináltassa a betonlépcsőt. Erre a közeli hetekben sor kerül. Hasonlóképpen betonlépcsőt építenek a szegedi oldalon a híd lábánál, hogy a kishajók biztonságosan legyenek a behajózás.

Szegeden már annyi a vízi jármű, hogy a jelenlegi csónakgarázsok befogadóképessége kicsinek bizonyul. Különösen ősszel a téli tárolás előtt, amikor a szezonban a vizen tárolt csónakok is száraz fedelet követelnek maguknak. Némely motorcsónak azonban — méreténél fogva — kishajónak számít, viszont a tárolásért csak szimpla díjat kért eddig a vállalat. Ezt az engedményt

aligha adhatja meg a továbbiakban a fürdővállalat, tekintve, hogy az üszőházakra és garázsokra minden évben jelentős összeget fordít. Az idén ki kellett selejtezni a Béke I. üszőház régi, életveszélyes garázsát, s helyette újat építeni milliókba kerül.

Mindent összevetve, ezt a nyarat is eredményesen zárhatja a fürdővállalat, amely az utóbbi években méltón munkálkodott azon, hogy Szeged fürdőváros jellege a város határán túl is éreztesse hatását.

L. F.

A fusizás természete

A fusizás természetéről beszélgettünk. Nem úgy, mint gyakorló fusizók, inkább úgy, mint a fuseralgatással naponta találkozó egyszerű állampolgárok. Tehát végeredményben kívülről. De valahogy olyanok verődünk össze, akik mégsem tekintik csak egy-egy ember, egy-egy műhely belügyének a fusit.

Van-e, ki ez elnevezést nem ismeri? Van-e, aki nem hallott olyan emberről, aki az üzem gépein, az üzem anyagából — s természetesen munkaidő alatt — készíttet magának, családjának, „fizető vendégeinek” ezt, azt? Aligha. Inkább az jellemző, hogy a „fuserék” számtalan vállalat tudják személyes tapasztalataik alapján felso-rolni az emberek. A saját szakállára dolgozó „mester”: az alkatrészeket, anyagot gyárkapun kívülre csempésző üzemi szarka; a műhelybeli számszámokkal, eszközökkel otthon külön műhelyt berendező „háziparos” szerepel többek között a memória nyilvántartójában.

A fusizás, úgy látszik, éppen olyan divat, mint a miniszoknya — jelentette ki valaki. — De miért? — bogyoztuk tovább. — Mert anyagi előnyöket hoz. — Mert ezek az előnyök szinte ingyen vannak. — Mert az emberek nem tekintik annyira magukénak a gyár, a társadalom tulajdonát, hogy egyik kezükkel tettenérjék a másikat. — Mert nincs kellő fegyelem. — Mert laza az ellenőrzés. Így sorjázták egymás után a válaszok, s mind-egyikben megtalálhattuk a megszívlelendő szempontokat.

Volt, aki így fogalmazott: a lehunyt szem stratégiája a ludas. Meg is magyarázta: ez nemcsak az ellenőrzésre vonatkozik. Vitathatatlan, hogy nem ártana helyenként jobban a körmökre nézni, de ott is, ahol a vezetők szigorúbbnak bizonyulnak, sok szem még mindig le-hunyva marad. Azok a szemek, amelyek a társak figyelmét jelképezik.

Szól-e munkatársának, ha a szomszédos gépen nekiáll fusizni? Ha látja, hogy táskájába csúsztat egy értékes alkatrészt? Ezekre a kérdésekre az emberek im-mel-ámmal, feszengve adják meg a választ. Nem! Nem-igen... Mit szólnának, ha szólnék? Ilyen feleleteket hallani, vagy egyszerűen nem is kap feleletet az ember az indiszkrécióra.

Szemmel látható, hogy a fusizáshoz ez a szemlélet adja igen sok helyen az alapot. Amihez megint csak a „ma neked, holnap nekem” felfogás ad tápot. (Tudniillik az: holnap esetleg nekem is szükségem lehet rá, hogy „örökbefogadjak” egy tekercset, huzalköteget, tengelyt, vagy valami mást — miért mondjam most a másikat, hogy ez nem tisztességes dolog? — gondolkodnak egy-egy-ek.) Egyesek? Azt hiszem, a hangsúlyozott többszám jobban megfelel az igazságnak.

Van, aki kerekpérec megmondja: ki mivel dolgozik, azzal piszkolódik. (Vagyis: természetes rendje az a dolgozónak, hogy ez, az, amaz a kezéhez ragadjon.) Nem kell azt sajnálni a munkásembertől — így a másik pró-kátor.

Ellenőrzésre és ellentmondásra készítő megnyilatko-zások ezek. Mert, ami a piszkolódik kitértel: az apró kis szeplő, az alig észrevehető piszok bizony nagy szemétté tud felhalmozódni egyik-másik kézen. S még a jó munkával se igen mosogalják le az illetők, mert ne feledjük, a logósság és a fusi, a vandormadárkodás meg a társadalmi tulajdon semmibevétele leginkább párban járnak. A megrögzött fusizók rendszerint csak a könnyű pénzért hajlandók igyekezni, korántsem jeleskednek a tisztességes munkában. Márpedig reformunk egyik fő tö-rekvése, hogy a buzgalomnak-szorgalomnak egyre na-gyobb esélye legyen a jobb keresetre, jutalmazásra. S ezt nem is sajnálja el senkitől senki. De nálunk, a mi üzemeinkben minden — az utolsó szögig — része a társadalmi tulajdonnak. Azzal sáfárkodhat jól is, rosszul is a közösség. A fusizás pedig a rossz sáfárkodás tünete.

Le se telt még a munkaidő, már abbahagyták a par-kettázást, jött egy teherkocsi, vitte őket a csiszolóléppel együtt — mesélte egy leendő lakástulaj-donos —, naná, hogy nem a vállalathoz vitték a drága gépet; a szabad szombaton meg vasárnap, mint utóbb megtudtam, „maszekoltak” egy kicsit. Az is furcsa his-tória, hogy némelyeknek valósággal anyagbeszerző hírluk kerekedhet, mert a vállalat anyagból — ami nem egy-szer hiánycikk — bármikor tudnak beszerezni valamennyit. Persze, hogy nem ingyen. Mások a hozott anyag feldol-gozásával törik magukat szabadidejükben. Kovácsolt vas-üzem születik a fűszármában, virágállvány-gyárrá alakul a lakás szabad zuga. Kötik az üzleteket. Gyűlik a pénz. De honnan?

Nincs adatunk arról, mennyi érték vész el így, ké-zen-közön. Gyaníthatjuk, hogy nem potomság, ami gaz-dát cserél. S nem potomság az erkölcsi piszkolódás sem: a munka etikája, a társadalmi tulajdonhoz való viszony, a tulajdonosi szemlélet szenved csorbát, s ez nem tűrhető.

Simai Mihály

Szeptemberben készül el a Szent István tér átépítése

Már beszámoltunk olva-sóinknak, hogy a szegedi I. kerületi tanács csaknem hárommillió forintot költ a Szent István tér korsze-rűsítésére. Az eredeti ter-vek szerint a szabadtéri já-tékok kezdetéig kellett vol-na befejezni az átépítést, de az új korszerűsítésével egy-idejűleg a gáz-, a csatorna-, a villany- és a távfűtélő-hálózatot is fel kellett újítani. Ezek a kapcsolódó beruházások akadályozták a munka folyamatosságát.

A napokban a tér építői a helyszínen vitatták meg a tér rendezése közben fel-merült problémákat. Az I. kerületi tanács vb építési és közlekedési osztályának ve-zetője, László István táje-koztatott a kivitelezők kö-

zötti megegyezéséről. El-mondta, hogy a régi úttest, illetve a közmű árkok ki-ásása után az elavult fala-zott főgyűjtő-csatorna nagy része összeomlott, s ennek kicseréléséhez hosszabb idő-re volt szükség. Az új cs-a-torna építését a korszerű-tenlül össze-vissza épített egyéb vezetékek gátolták, s így a csatornarendszer át-építését csak a közeli na-pokban fogják befejezni.

A gázvezeték lefektetését a csatornarendszer elkészí-tése után kezdheti meg a gázmű, amely vállalta, hogy a gázvezeték építését

augusztus 25-ig befejezik. A távfűtélő-, a villany-, és a vízhálózat vezetékeit már elkészítették. Egyedül a Vidra utcai „lépcsős” ház előtti támfal építésével baj-lódik még a szegedi építő ktsz, de valószínű, hogy az elkövetkező egy hónapon belül az is elkészül, s így ha az újabbon vállalt ha-táridőt a víz- és csatorna-mű vállalat, valamint a gázmű is betartja, szeptem-ber második felében vár-ható a lucszéke módjára készülő beruházás befejezé-se.

Ács S. Sándor

CSÜTÖRTÖK,
1969. AUGUSZTUS 14.

DELMAGYARORSZÁG 3